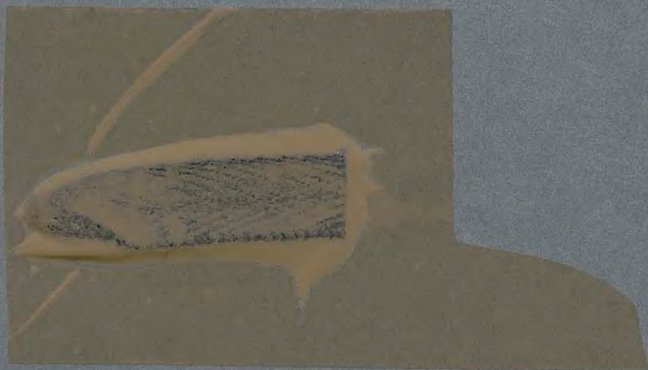
8366

Anima ē corpo. constan; artes ad anim. pertin; nomotheti. ē iudiciar. Did. I. 338. 43 (Gorg.)
367. 1
379. 48.

<u>Anima</u> <u>sola</u>, quae corpo. velut instru. utit. <u>homo</u> ē
Did. I. 486. 23. (Alcib. I)

<u>Animae pars divina</u> oculo comparatur
Did. I. 488. 43 (Alcib. I)
appell. τὸ θεῖον καὶ λαμπρόν Did. I. 490. 10. 18.
contr. τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινόν (Alcib. I)

Animus invisib. quid ē immort. Did. I. 62, 54 (Phaed.)

Animam esse harmoniam Did. I. 67, 22 (Phaed.)
idque refellitur ib. I. 72, 17

Animus textori comp; corpus vesti Did. I. 68. 29 (Phaed.)

Animi pars quae sempit. ē, divin. vinculo (disciplina) nectitur
quae animal. natu. ē, humanis (conjugiis) Did. I. 615, 24
(Polit.)

Animi hum. essentia Did. I. 714, 35 (Phaedr.

2

Anima unde proveniat Did. I. 412, 33 (Phil.)

Animor migratio in corp. animal. Did. I. 67, 13 (Phaed.) 81e

Animor migratio Did. I. 585, 5 (Polit.) arg.

Animo unde mali mol. contrax. Did. I. 712, 21 (Phaedr.)

Animor migrat. qualis Did. I. 713, 52

Animor sortes novē Did. I. 714, 7

Animo hum. in best. vitā transi. quand. posit Did. I. 714, 32

Anima quadã per sensq percipit, alia per se ipsã
categor. rc; essentiã ẽ nõ esse, similitud. et dissimilitud.
Did. I. 142, 11 (Theaet.)

Anima nost. cir. omn rez elem. id. patit. qu. pueri circa litt. Did. I. 590. 49. (Polit.)

Animq in corp. quasi ligatq ẽ agglutinatq pr ipsũ quasi pr carce. res considerar. coactq. Did. I. 65, 2 (Phaed.)

Animũ pr ration. cũ vera essentia comunicare (Megarici?)
Did. I. 186, 43 (Soph.

Animũ cognoscere, essentiã cognosci, assent. (Megari?)
quid inde Did. I. 187, 12 (Soph.)

Animus utrum simpl. an multipl. Did. I. 700, 7 (Phaedr)

Cf. I. 714, 35

Animi tripartit. Did. I. 717, 42 (Phaedr.)

Animi partes tres Did. II. 59, 28 (Resp. III argu.)

Animi part. tres; easd. atq. in civit. diversas int. se invicē esse, prob. ex contrariorum natu. Did. II. 73, 45 – 78, 43 (Resp. IV)

Anima, quae propr. ornat. hab. moderata est, temper., bona
Did. I. 371. 36 (Gorg)

Animi pars, in qua cupidit. sunt, semp. surs. deors.
agitatur – Did. I. 360, 42 (Gorg) – cf. arg.

Animi habitus ē disposi. quae cunctis hōibus vitā beatā
exhib. possit Did. I. 398. 23 (Phil. ini.)

Animi stat. ejus qui sapien. deditus Did. I. 414, 30 (Phil)

In unoquoq animo duae ideae dominan; cupidit. voluptat.
ē acquisi. optimi, affectatrix, Did. I. 705, 50 (Phaedr.)

Animus comp. concretae potentiae alati curru ē aurig.
Did. I. 712, 13 (Phaedr.)

Animi virtus iustit. qua oia opp. sua bene efficit
Did. II. 21, 7 (Resp. II init. sq. v. I fin.)

Animi mores oratio e dicendi ratio sequ. Did. II. 51, 1 (Resp. III)

Animus bonus sua virtu. corpus quā opti. reddit
Did. II. 53, 12 (Resp. III)

Animi pars animosa quare excolatur ita, ut fortitud;
pars vero philo. ita, ut procreet temperant. unde
harmonia existit animi pulcherr.
Did. II. 57, 30 – 59, 3

Animā peccatis refertā ad inferos descend.
extrem. malor. ē Did. I. 383. 54 (Gorg.)

Animor. judiciū Did. I. 714, 25 (Phaedr.)

Anima vitam secum affert Did. I. 83, 17. (Phaed.)

Animus cur vitae et motus causa? Did. I. 185, 49 (Soph.).
Cf. arg. Soph. ap. Did.

Animus totius inanimati curam gerit, alias vid. alias sortitus species Did. I. 712, 21 (Phaedr.) Phaed.

Anima mundi, animae siderū Did. I. 412, 49 (Phileb)

Anima mundi Did. I. 583. 44. (Polit.)

Animae quae praesunt mundi corporib9 peculiares.
quo m° stellas moveant Did. II. 451. 29 – 452, 20
(Legg. X)

8366 Własny

Właśnie Jezus często figurate i nie właśnie mówił.
Mówię to nie szgoła, nie simpliciter, ani
właściwie, improprie, lecz niejako zgoda
w czas, w ten czas, na czas -
idzie właśnie t. j. jak zawołany.
właśnie tak t. j. takuteńko
Tak też jest właśnie.
Jeszcze właśniej stary, jest jak wór bolesny
właściwiej, ściślej porównawczy,
ironicznie

Własnoręcznie t. j. sobie przywłaszczać
Tytuł sobie królewski śmie ten szalbierz
własnoczyć.
Hemus i Rodope, będzie przed tem byli,
co bogów przenajwyższych cześć sobie własnoczyli.
Nie chcę sobie tej pochwały własnoczyć.

elbstliebe

Własny

Własny miłość własna
krzywda własna
Własne rodzeństwo, własny syn, własna mat[...]
własny język t.j. ojczysty, narodowy, ma[...]
Młodzieniec zapomniawszy własnego języka
obcym nawet źle mówi.
Własny kraj, obyczaj, rodzina.
własny koń t.j. właściwy.
prawdziwy, istny, zupełny
Marz własny z niego, kiedy zbrojny bije
Kupido, kiedy piękną twarz odkryje.
Tym grzechom kto na karki nastąpi, wł[...]
będzie tryumfator u mnie.
Wolemy być własnymi katolickimi Rzym[...]
ny, niżli jakimiś niedoszłymi unitami
Śmierć własny złodziej, dybie na kształt [...]
Tołrzyka.
Djabeł własny

Właśnie : naumyślnie, umyślnie, właściwie.

…igenschaft

…elbstvertheidigung
… Eigenwille - swa-wola
…elbstüberzeugg

Własny.

Własność jest prawo do jakiéj rzeczy, która będąc wła-
sną jednego człowieka, tem samem do drug[iego]
nie należy.

Wszystko, co komu przynależy, wszelki
majątek, wszelkie jego prawa, zowią się wł[asnością]
przymiot komu własny cz. właściwy
Cokolwiek w ciałach upatrujemy stałego i
stotnego, to nazywamy ich własnościami
Bóg jest wieczny i wieczność jest własności[ą]
która doskonale istocie jego należy.
Zazdrość własnością jest podobno bestyj.
Bestye nie rozumem, ale tylko własnością
natury rządzić się zwykły.

Własny należący komu prawem właściwym cz. na-
leżytym sposobem
własna krew
własna obrona
własna wola, upodobanie
własne zdanie, moje przekonanie

rivateigenthum

eigenthumssüchtig.

Własny

wła(?)ciwzna Jest to rok nieurodzajny, kiedy się chłopu na jego właściwznie nie urodzi zboże.
Co się odmienić może, nie (?)iej za właściwzn(?)
Nadzieja właściwzną jest człowieka.

właśnictwo prawo własności

własnomiętność prywata, w zakonie wada.
Przywłaszczanie sobie państwa do jakiej rz(?)
u zakonników propryetarstwo
Prywata quasi concreto; własnomiętność ins(?) abstracto - Cn. Th. 1271.

własnomiętny, który jakiej rzeczy w szczególności panem chce być i sobie jako własną przywłaszcz(?)
U zakonników propryetarz.

własnoręczny swoją ręką pisany, zrobiony

własnorodność, oryginalność, rzecz sama z siebie wyp(?) i początek z siebie biorąca

własnorodny oryginalny

własność posiadanie czego należycie jak swoje, (?) co się należycie posiada lub słusznie do kog(?) należy.

enthümlichkt.

nz eigenthümlich, eigen:

eigenthum, besitz

Własny.

Właściciel, właśnik, posiadający co własnością

właścicielka

właścicielski

właściwość, przymiot lub zbiór przymiotów wyłącznie komu

Każdy język ma swoją właściwość, swoję własnoś

Właściwość monarchy jest dobrze wzgląć

Jaka właściwość, piękność, wyborność w wyrażenia

właściwy wyłącznie własny

Wyraz właściwy jest wyraz wzięty w tem znacz

które miał najpierwsze; wzięty zaś w innem

znaczeniu nazywa się przenośny cz. pożycza

i tak wyraz „głowa" wzięty za część ciała, je

wyraz właściwy, wzięty zaś za rozum, za p

czatek, jest wyraz przenośny. Kpcz.

Znaczenie właściwe nazywa się to, które wy

:owi nadane było; przenośne, które od jed

rzeczy do drugiej było przeniesione. Tenż

właścizna, co czyja jest własnością, majętnością

Właścizna majętność, dziedzictwo

Początek własności

nie pochodzi z pierwotnej współności majątków i to dodatniej, bo

a) jednostka wtedy ma albo prawo [illegible] sobie co jej potrzeba, lub nie ma tego prawa. W pierwszym razie sama natura wypiera wtedy skłonność do majątku prywatnego. W drugim razie natura odmówiłaby jednostkom wszelkich sposobów utrzymania, co jest nienaturalne.

b) Ziemia i jej skarby potrzebują najusilniejszej pracy człowieka, aby mogły się na co przydać. Ta praca osobista niewątpliwie nie należy do całego rodzaju.

c) Jeżeli wszystko należy do każdego, nikt [illegible] potrzeb [illegible] nie może dla utrzymania swoje, co jest przeciw przyrodzie.

Wynika stąd że początek własności nie pochodzi

a) ani z ugody polubownej

b) ani z ustawy państwowej

c) ani z kradzieży

Nie pierwsze bo ugoda ta albo jest konieczna albo dowolna – jeżeli jest konieczna, sama natura domaga się prywatnej własności; jeżeli dowolna, to może każdej chwili być zmieniona – i to nawet przez liberum veto.

Nie drugie, bo państwo nie jest źródłem wszystkich praw

Nie trzecie bo tego faktu nikt nie dowiódł jeszcze.—

Początek własności.

Jedni twierdzą, że ziemia i wszystkie jej skarby należą do wszystkich ludzi, i to własnością dodatnią, tak iż każdy z urodzenia ma prawo do wszystkiego. Dodatnia wspólność majątków jedynie jest naturalną. W tym obozie dwa mniemania:

a) Rodzaj ludzki razem wzięty (totaliter) jest właścicielem wszystkiego a ludzie tylko o tyle, o ile są rodzaju ludzkiego członkami.

b) każda jednostka rodzaju ludzkiego, bez względu na resztę rodzaju, ma rzeczywiste prawo do wszystkiego (Hobbes i wojna stanu natury)

Według wszystkich tych uczonych pierwotny majątek wspólny zamienił się na majątki prywatne, i to następującym sposobem:

a) Ludzie dobrowolnie wyszli z wspólności majątkowej i kontraktem podzielili ją na majątki prywatne – H. Grotius, Puffendorf, Thomasius –

b) Nie było własności, dopóki nie było państwa. Posiadanie [?] stało się dopiero własnością, gdy państwo je uznało i jej broni. Państwo stworzyło moje i twoje. – Kant – szkoła prawno-historyczna i Warnkönig, mło[dy] Fichte, Trendelenburg –

c) Majątek prywatny nie powstał ani przez dobrowolną zgodę ani przez sankcyą państwa lecz przez gwałtowną uzurpacyą małej liczby, która przemocą wykluczyła większość współwłaścicieli. Zatem majątek prywatny jest kradzieżą – ludzkość powinna powrócić do stanu, kiedy przy[?] [illegible] kradzież: kiedy nie było ani majątku ani władzy ani przywi[?] [illegible] – Babeuf (i Darthé) skazany na śmierć r. 1796 przez Dyrektoryum franc.: – od r. 1830 jego nauka – Babouvism – przechowuje się w tajnych towarzystwach – trzy frakcye: travailleurs égalitaires, réformistes, communistes – 3ª sekta założona przez Cabeta (Voyage en Icarie 1840 2 voll. – do niej należą Pierre Leroux i Proudhon (Qu'est ce que la propriété? 1840) La propriété c'est le vol. –

Druck vom Bibliographischen Institut in Hildburghausen.

Własność – dominium.

Własnością jest wszystko, co należy do jakiej osoby. Gdzie nie ma [illegible] tam nie ma własności. Własność jest albo przyrodzona t. j. cała ludzka natura z wszystkiemi przypadłościami albo prawnie nabyta t. j. rzecz każda, która prawnie do nas należy.
Pierwszym typem właściciela jest Bóg do niego wszystko należy, on jest właścicielem bezwzględnym.
Człowiek jest tylko właścicielem względnym o ile Bóg na to pozwala. Rząd wobec ludzi ~~[illegible]~~ tylko względnie posiada, dopóki nadzwyczajne potrzeby zagrażające ich życiu, na to zezwalają.

6)

Prawo własności

zamyka w sobie, jako w trzy szczególne chwile, trzy prawa szczegółowe:
prawo posiadania, prawo używania, prawo dysponowania.
Jeżeli osoba łączy [illegible] trzema temi prawami, wtedy ma własność doskonałą – dominium perfectum – bezwzględną;
jeżeli jedno lub dwa z wymienionych praw jej nie przynależą, wtedy ma własność niedoskonałą, ograniczoną, względną – dominium imperf.
Względne prawo własności, niedoskonałe wypada się na dwa rodzaje:
na własność bezpośrednią d. directu – która daje prawo posiadania, nie daje prawa używania (ani dysponowania).
i na własność użyteczną d. utile, która daje prawo używania, nie daje prawa posiadania.

Wspólność majątku – condominium –

wtedy zachodzi, kiedy rzecz należy do kilku osób odrębnych – condominium.
Wspólność majątku może być

a) ujemna, gdy rzecz nie należy wyłącznie do żadnej z kilku osób, lecz przez każdą z nich może być zabrana w wyłączne posiadanie.

b) dodatnia gdy rzecz należy do kilku, a każdy ma do niej prawo wyłączne i również wielkie, jak każdy współwłaściciel. –

